

Privi la înscrisurile ciudate de pe pandantiv și rosti apoi încet, cu voce gravă:

— Un nou stăpânitor va coborî din nord. Cel vechi va sta ascuns un timp. Apoi se va întoarce, iar primul va fugi.

Erwin căzu pe gânduri. Imagini din trecut și din viitor se perindau în fața lui. Părea că totul e o întâmplare... și totuși, cum era, de fapt?

Timpul poate să ne dea un semn?!

Capitolul I

Pe malul drept al năvalnicului Lech, se întindea frumosul burg Landesperch.

Aflat pe drumul sării, într-o poziție strategică importantă, primise încă din secolul al XII-lea, pe vremea lui Henric Leul, numeroase privilegii. Podul de peste râu, o sursă sigură de venituri, atrăgea o mulțime de călători. Forfota era mare. Lumea venea de departe să cumpere sare, comercianții vindeau o mulțime de lucruri și întregul târg prospera.

Incinta veche a burgului devenea, cu timpul, tot mai neîncăpătoare. Un nou zid, mult mai lung, urma să-și apere locuitorii de invidia habsburgilor. *Bürgermeister*-ul¹ avea o sarcină grea. Banii proveniți din taxe trebuiau acum împărțiți între renta pentru duce și noile construcții.

Ludovic de Bavaria, bun comandant de oști, descendent al Casei de Wittelsbach, era prins într-un vârtej continuu de războaie pentru unitatea Bavariei. Nevoia de bani creștea pe măsură ce războiul se întindea din inima ducatului și până în Alpii austrieci.

Bürgermeister-ul Ostermann era un organizator desăvârșit. Își făcuse ucenicia la Curtea ducelui. Acolo învățase birocrăția finanțelor și evidența câștigurilor. Destinul său s-a schimbat brusc în momentul în care Ludovic, nemulțumit de scăderea

¹ *Bürgermeister* – primarul unei localități în teritoriile germanice (în limba germană).

veniturilor din sare, i-a ordonat să plece spre Alpi, să cerceteze cauza. Riguros și plin de ambiție, sever cu sine însuși, a reușit într-un an să oprească hoția. Câștigurile au început să crească și, odată cu ele, și prosperitatea Landesperchului.

Marele senior, mulțumit de loialitatea și eficiența supusului său, l-a sprijinit să ajungă *Bürgermeister*. În timp, printre nemăratele sarcini și misiuni de supraveghere, Ostermann s-a căsătorit și a avut un copil.

Pierzându-și mama de mic, băiețelul, pe nume Erwin, a fost crescut de bunici. Fiind singurul lor nepot, l-au înconjurat cu o dragoste nemărginită. Bunicul era meșter pietrar și lucrase o viață în marile orașe ale imperiului. Construisese biserici, turnuri de apărare, poduri, dar și case pentru oamenii obișnuți. Călătorise mult și cunoștea diferite graiuri. Cu timpul, a devenit și un mare povestitor. Nepotul asculta atent minunatele întâmplări din nesfârșitele călătorii ale bătrânului pietrar. Trăia mereu o vrajă care-i hrănea imaginația și îi încălzea sufletul.

Avea un prieten de joacă, Waldo, fiul unui păstor. Un copil zdravăn, cu ochi pătrunzători. Spre deosebire de acesta, el era mai zvelt și mai temător. Privea cu ochii mari pădurea și tot ce mișuna înăuntrul ei, dar nu avea curajul să o cutreiere. Noaptea, când bolile copilăriei nu îl lăsau să-și doarmă somnul, animale fantastice și fără chip îl înconjurau tot mai aproape, până ce, speriat și ud de transpirație, vedea zorile și fierbințeala începea să-l lase.

Ieșind la o mică hoinăreală, într-o zi de primăvară cu cerul albastru luminos și cu aerul cald, se întâlnește prima oară cu tăcutul păstoraș. Pomii din jur erau în floare. Printre petalele albe se strecurau o mulțime de cărăbuși. Niște creaturi negre și respingătoare, ce contrastau cu delicatețea florilor de măr.

Copilul din fața sa se aplecă, prinse un gândac și i-l oferi. Privirea îi căzu pe ciudatul zburător, imobilizat între degetele ferme ale băiatului. Îndemnul îl surprinse:

— Deschide palma! Strânge bine și să nu-i dai drumul!

Ceva tare și mișcător stătea acum prizonier în propria palmă.

Clipele trecură ușor și, odată cu ele, dispăru și frica de gândacel. Îi dădu drumul și începu să zâmbească. Din clipa aceea, frica de tot ce-l înconjură dispăru ca prin farmec. De fapt, tot ceea ce se mișca în jur era plin de viață, iar viața începu deodată să-i placă, așa cum îi plăcea zâmbetul noului său prieten.

Bucuriile copilăriei libere de lângă bunici s-au curmat brusc în ziua când tatăl său l-a trimis să învețe la mănăstirea Wessobrunner. Deodată, lumea a devenit rece și urâtă.

Viața în mănăstire era aspră și plină de restricții. Starețul, bun prieten cu *Bürgermeister*-ul, conducea așezământul cu o mână de fier. Disciplina și rigoarea erau mândria sa. Călugării dascăli se asemănau cu ființele fantastice din coșmarurile copilăriei.

Erwin era mereu cu gândul la războaiele pe care le purtase împreună cu Waldo contra micilor porcari ai burgului. Aceștia, murdari și dușmănoși, împrăștiu cireada păstorului de câte ori puteau. Vitele speriate se rătăceau deseori. Cei doi prieteni căutau ceasuri întregi câte o junincă rătăcită. Urma apoi răzbunarea: câte o ambuscadă pe inserat, la întoarcerea mânăcătorilor de ghindă. Waldo sărea în mijlocul drumului cu temuta lui bătă, în timp ce Erwin îi fulgera cu praștia de pe aco-perișul morii părăsite. Era un bun țintaș, iar găluștile de argilă îi plesneau fără milă pe inamici.

— Tinere Erwin, de ce nu răspunzi la întrebare?

— Îmi cer iertare, părinte, dar nu mă simt bine. Mă doare burta de vreo două zile.

— De două zile, deci? Atunci vei posti două zile. Cu post și rugăciune ne vindecăm și trupul, și sufletul.

Așa trecură doi ani, patru luni și optsprezece zile. Iarna era în toi. Câmpurile albe se întindeau departe, până la munții cei mari. Pe drumul dinspre sat un călăreț singuratic venea încet, însoțit de un catâr obosit. *Bürgermeister*-ul primise vești de la stareț cu o săptămână în urmă. Ceva nu era în regulă la mănăstire. Oricum, pentru că nu-și mai văzuse de trei luni copilul, s-a hotărât să vină pentru o zi, să aducă și ceva provizii.

În sala cea mare pentru scris, învățăceii se chinuiau să contureze *littera initialis*¹. Opațiile aruncau o lumină galbenă peste mesele pline cu vârfuri de pene și călimări din corn. Erwin, cu degetele pătate de culori, desena o lebădă în zbor. Deodată, simți o mână grea pe umărul stâng. Ridicându-și ochii, își recunoscuseră tatăl, alături de care privirea severă a starețului spusese multe. Se ridică și îi însoți în refectoriu².

— Tinere, astăzi ne vom despărți. Învățătura nu este pentru tine!

Ostermann, cu o față cenușie și colțurile gurii căzute, împinse copilul încet spre ușă.

Pe drumul de întoarcere tăcuseră amândoi. Ajunși acasă, primi o porție de mâncare și hotărârea tatălui:

— De mâine vei lucra la brutarul Mayer. Nu voi mai topi banii pe tine. Să înveți de-acum ce înseamnă munca și cum se câștigă pâinea!

* * *

În cuptorul cel mare, brațele galbene ale focului îmbrățișau lent pereții bruni-roșcați. Era un dans nesfârșit.

¹ Prima literă a unui capitol din cărțile medievale (în limba latină).

² Sala de mese dintr-o mănăstire.

Ucenicul, cu fața arsă de căldură, privea jarul ce se zvârcolea încet. Îi plăcea să hrănească focul, să vadă crenguțele de brad cum împrăștie scântei, se răsucesc și apoi dispar printre tăciuni. Lumina flăcărilor îl făcea fericit. Uita de lume, de călugări și de tatăl cel încruntat.

Bătrânul brutar era un om cumsecade și nu-l pune pe Erwin să care sacii cei grei cu făină. Copilul se trezea devreme, pentru a încălzi cuptorul. Aluatul acoperit de un ștergar gros dospea încet de cu o zi înainte. Mirosul de drojdie amestecat cu cel de pâine coaptă îi mângâia nările în fiecare seară.

Se simțea atât de bine în acest loc!

Mayer cel Bland vorbea mult cu clienții, cunoștea o mulțime de glume și povestioare vesele. Lumea venea cu mare plăcere la brutărie. Majoritatea clienților își aduceau de acasă aluatul sau plăcintele pentru copt. Locuitorii burgului, din lipsa cuptoarelor și ca urmare griii *Bürgermeister*-ului de a împiedica izbucnirea vreunui foc, își coceau pâinea la brutărie.

Sarcina lui Erwin era primirea și marcarea aluatului. Desena un simbol pentru fiecare cu o pană înmuiată în untură. Meșterul era mulțumit de ucenic. Cu timpul, a început să-l învețe și cum se face un aluat gustos.

Bătrânul avea în pivniță mai multe ulcele cu maia pe care le adusese din călătoriile sale. Secretul era să știi la fiecare plăcintă ce fel de drojdie să folosești. Aroma și gustul colacilor erau celebre în tot ținutul. În zilele de târg se muncea din greu pentru numeroasele comenzi. Misterul faimei se ascundea în oalele din pivniță. Acolo brutarul cobora zilnic și își îngrijea ulcelele ca pe niște copii gingași. Întunericul, frigul și o anumită umezeală hrăneau drojdia și o făceau să crească. Taina aceasta era bucuria vieții sale. Nimeni altul nu avea voie să intre în acel loc.

LIBRIS

Capitolul II

Timpurile erau grele. Oamenii trudeau mult pentru puținul pe care îl primeau.

Moartea mergea călare!

Pacea și războiul se întreceau într-un joc nesfârșit. Fiecare avea acoliții săi. Câteodată, una din tabere era mai norocoasă și atunci o liniște ciudată se așternea peste locuitorii ținutului.

Frederic cel Frumos, călăre pe un armăsar negru, își conducea armata obosită prin munți. Uns rege al Germaniei la douăzeci și cinci de ani, era un cavaler desăvârșit. Plin de entuziasm, trecea ușor de la un turnir spectacol la războiul cel mare. Astăzi, împins de sfetnicii săi, îl ataca pe Ludovic de Bavaria, fostul prieten din copilărie și actualul rival la coroană.

Invazia, suținută de prințul episcop de Salzburg, era bazată pe o tutelă îndoielnică asupra unor prinți minori. Motivația reală consta din pierderea influenței asupra cantoanelor elvețiene. După o serie de înfrângeri usturătoare, în lupta cu țărani helveți, casa de Habsburg își concentra acum atenția asupra Bavariei.

Ajunși pe creasta ultimului munte, priveau nordul mângăiat de soarele amiezii. La picioarele armatei, câmpia bavareză strălucea între verdele argintiu al ierbii și azurul nenumăratelor lacuri.

— Vom înnopta la marginea pădurii. Să rămânem la adăpostul copacilor. Măine în zori, vom ataca!

* * *

Soarele apunea pe malul stâng al Lechului. În fața podului, un grup de negustori se pregătea să intre în burgul ospitalier. Aveau fețele înnegrite de praf și de sudoare. Caii oboșiți își scuturau din când în când coamele neșesălate. Toți așteptau hrana și odihna binemeritate.

Bürgermeister-ul urmărea atent închiderea săculeților cu bani, peste care puneă pecetea orașului. La sfârșitul săptămânii, banii din taxe, adunați în ultimele trei luni, urmau să fie trimiși la Augsburg.

Deodată, un ropot de copite îl scoase din ceața gândurilor. Pe ușa deschisă năvăli Schuzzelwanst, măcelarul. Roșu la față, cu gura larg deschisă, respira zgomotos.

— Nenorocire! Austrieii lui Frederic vin spre noi.

— Cum? De unde știi?

— Am fost la munte să tocnesc niște vite. Coboram pe Valea lui Iacob, când am dat cu ochii de cavalerii negri. M-am întors spre munte, am ocolit Stânca Pelerinilor și am coborât pe Valea Lechului. Să strângem oamenii! Să adunăm vitele! Doamne, ce nenorocire!

Ostermann privea cu fața împietrită cerul care devenea tot mai roșu. Sigur Landesperchul va fi atacat. Nu-și făcea iluzii asupra sorții unui asediu. Nu-i avea decât pe cei șaisprezece soldați ai împăratului și pe cei două sute optzeci de târgoveți care puteau lupta la nevoie. Trebuia trimis un curier imediat spre München. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Rămânea problema banilor. Dacă orașul era ocupat, se pierdea tot tezaurul. De mâine, drumurile vor fi tăiate. Nu va mai umbla nimeni sigur pe viața sa!

Singura soluție ar fi fost o plută care să coboare până la Augsburg. Sergentul Steinmutte ar putea fi omul cel mai potrivit. El va duce banii la curtea imperială.

* * *

Flamurile marilor nobili austrieci fluturau zgomotos pe malul râului. Cavalerii cu coifurile în brațe priveau spre poarta cetății. Un târgoveț sufla într-un corn. Scârțâind, porțile se deschiseră, lăsând un sol să se apropie de tabără.

— Cine ești?

— Sunt *Bürgermeister*-ul Landesperchului și am venit să ofer predarea burgului.

— Apropie-te!

În fața lui Frederic, Ostermann se aplecă adânc, cu mâna pe inimă. Tânărul rege zâmbea îngăduitor.

— Gata? Până aici a ținut curajul vostru?

— Înălțimea Voastră, noi suntem oameni pașnici și nu dorim să facem rău nimănui. Dacă cetatea poate fi cruțată, noi vă deschidem toate porțile. Avem mâncare și băutură pentru toată lumea.

Privirile celor doi bărbați se încrucișară.

* * *

— Foc! Foc! Dați foc la tot! Nimic să nu rămână în picioare! Târgoveți nenorociți, mâncători de slănină, ar trebui să vă trag în țeapă pe toți! Vă bateți joc de noi! Unde sunt banii de vamă?

Prințul episcop, cu ochii fulgerând, își strunea calul furios.

În piața sfatului, o mulțime de oameni speriați priveau la corpul mutilat al *Bürgermeister*-ului. Acesta, plin de sânge, era întins peste niște bușteni. Ochii sticloși fixau cerul. De un timp, nu mai simțea durerea. Trecuse prin tunelul morții. Cuiele bătute în palmă le îndurase ca un martir. Apoi, când buzduganul călăului îi zdrobise genunchiul, leșinase.

Un fum înecăcios învăluia străduțele. Acoperișurile ardeau, oamenii alergau către porțile în flăcări. Printre țipete și pocnete de foc, fiecare încerca să-și salveze viața. Erwin, împreună

